

MICKEY JUPP Mickey Jupp's Legend (Stiff GET 2)

Shine on My Shoes – My Typewriter –
Hole in My Pocket – Another Guy – Heather
on the Hill – Georgia George (Part One) –
Don't You Never – Captain Cool / Ausfart
/// Cheque Book – City – Cross Country –
Lorraine (Part One) – Anything You Do –
Five Years – Nature's Radio

Kai ymmärrätte mitä tarkoitan sanoessani, että minun mielestäni oli ihan oikein, että Dr Feelgood pääsi pinnalle ja nosti R&B:n uuteen kunniaan & kukoistukseen. Mielestäni yhtä oikein oli, että Wilko pinnalle päästyään kehui kitaristiesikuvansa Mick Greeniä, joka seurauksena Pirates herätti huomiota herättäen eloon ja nostattanut siitä suurempaan kunniaan & kukoistukseen, ja nyt on Mickey Juppin vuoro.

Kun kysytään Mickey Jupp? Mitä jotta taasee tulla ja tulla... ajattelen hänen olevan ns. kerronta vaikuttavampi ja kova jätkä. Wilko onhan säveltäjästä kolme vuotta sitten alkanut puoleksi väkoinen laulaja, mitä oikein ajattelen kuulijalle ja myös erinomainen laulaja, joka ei ole se on kaikkein mahdollista toivon mukaan nostattanut tällä LOISTAVAN albumilla kantelemaan.

Dr Feelgood- ja Kursaal Flyers-fanit tulla on kyseisten bändien ensialbumit, joka tapa tuokata pöytälaivavälillä, tietätkin jo vähän Mickey Juppista. Hän on Feelgoodin »Down by the» levyiltä» levytyvän mainion »Cheque Book» piisin ja Kursaalsin »Chocs Away!ta» levytyvän mainion »Cross Country» säveltäjä. Ja siellä jostain merkitystä on, että kumpikin bändi levytti ensialbumillaan miehen piisejä ja muisti aina silloin tällöin haastatteluisissa mainitsi, että siellä kotipuolella heillä on varsinainen legenda nimeltä Mickey Jupp. Niin, Feelgood ja Kursaal Flyershan ovat molemmat kotoisin Southendin tienoilta, tuolta Thames-joen suiston etelärannalta, ja se, että molemmat ovat maininneet sankarikseen Juppia, kuvaa varsin hyvin hänen musiikkiaan. Se on välillä feelgoodmaista tiukka R&B:tä ja välillä kursaalmaista supermelodista poppia ja välillä jostain sieltä väliltä ja useimmiten täysin omaperäistä.

Ja tietenkin Mickey Jupp teki hommansa jo siihen aikaan, kun sellaiset Southendin nuorukaiset kuin Wilko Johnson olivat vasta hänen ihailijoitaan. »Mickey Jupp's Legends» näet sisältää kokoelman äänitteitä vuosilta 1969-72, jolloin hän Legend-yhtyeensä kanssa levytti useita singlejä ja kolme albumia, joista etenkin »Red Boots»-nimellä tunnettu on ollut kuulemma suuri inspiraation antaja varhaiselle Feelgoodille. Ja sen huomaa kuunneltuaan tämän kokoelman tarjoamat näytteet tuolta levyiltä: Feelgood ja etenkin Wilko on selvästi maksanut vaikutteita Juppia ja Legendin tavasta rytmittää ja ryydittää R&B:tä tuolloin kevyen tukevasti ja päättäväisen rennosti. Esimerkiksi »Cheque Book» tai »Cross Country» svengaavat sellaisella »helppoudella», että vastaavaan eivät ole päässeet kuin sellaiset jenkkitekiijät kuin J.J. Cale. Näissä piiseissä soittava rumpali Bill Fifield on vain yksi niistä erinomaisista muusikoista, joita Jupp on onnistunut kokoonpanoihinsa saamaan – ja onkin kuvaavaa, että itse Marc Bolan otti aikanaan asiakseen »varastaa» Fifieldin ensimmäiseen sähköiseen T. Rex-kokoonpanoonsa, jossa mies tunnettiin nimellä Bill Legend kunnianosoituksena hänen entiselle bändilleen.

Marc Bolan ei ole suinkaan ainoa tunnettu nimi, joka vilahtaa ohi, kun käymme läpi Mickey Juppia historian. Useimmin vilahtaa nimi Procol Harum, jonka tärkeimmät nimet ovat kaikki Southendistä kotoisin. Aikanaan 60-luvun alussa Southendin suosittu bändi

oli Paramount, jossa soittivat Gary Brooker, Robin Trower, B.J. Wilson ja Chris Copping. Mickey Jupp oli soitellut kitaraa yhtyeessä Black Diamonds, joka ei ollut vielä mikään suuri juttu, kun Robin Trower suositteli häntä erälle uudelle yhtyeelle, jolle Gary Brooker puolestaan antoi nimen Orioles. Paramounteista tuli sittemmin Southendin ensimmäinen levyille ja vähän laajempaan suosioon päässyt bändi, mutta Orioles jäi vain paikallisen suursuosikin tasolle. Siinä vaiheessa kun Gary Brooker perusti Procol Harumia, oli Juppilla ja Trowerilla lyhytaikainen bändikokeilu The Jam, mutta sitten myös Trower liittyi Procoliin. Tarinamme sankari oli harjoittelemaan Southendin.

Mickey oli kuulemma mennyt ensimmäisen kerran naimisiin vuonna 1962 ensimmäisen kerran, josta hän jätti vaimonsa ja lähti pois hajoasi siihen, että hän on ollut pitkään maksamattomien elämänsä kallempien takia joutunut muuttamaan elämänsä tilaan kuusi musiikkivuotiin häntä olleeseen tilaan ennen ensimmäisen kerran syntyä vuonna 1969. Hän on ollut kunnialtyönsä myyjänä ja toimintapaista hän teki myös bändin hajottaja. Se, että mies ei ole välittänyt hyödyntää kiistattomasti suuria lahojaan musiikin alalla muuten kuin puolivillaisessa varsin laimmallista, mutta kertoo toisinaan vaimon luonteesta. Hän tulla levytyksessä hienoja piisejä ja laulua, joka on tulla hän ei tykkää tyrkäillä ja on pidetty hän alle torihintojen.

»Mickey Jupp's Legends» varhaisimmat äänitykset ovat siis vuodelta 1969, jolloin oli syntynyt ensimmäinen bändi. Se oli lähinnä kait rahanpuutteen takia lähes akustinen ja onnistui ennen hajoamistaan saamaan vain yhden keikan, mutta pääsi kuitenkin tekemään Bell-merkille albumin ja singlen. Albumia, jonka tuotti folk-yhtyeistä tuttu

Sandy Robertson, on kokoelmalla kaksi pikkua näytettä, joista paljastuu Juppia lyömäriton melodisuus. Etenkin laulussa »City» on niin sydäntaastavan kaunis sävel, että moista ei usein kuule, ja Juppia melankolisen sointuva ääni vain tiivistää kevyen nostalgista fiilistä. Olin kovasti mielissäni, kun myös Pekka »Hard-to-Please» Markkula heti ensimmäisellä kuuntelukerralla kehaisi sävelmää ja tuo folk-musiikin sävelrikkauden poispilaamaan, mikä ei helpolla kehuja jaa minun tavalla, että niin vinttuille levysuosikeilleen. Näissä onkin riittävä vahva folk-olma, mikä osoittaa Juppia vaikutteiden kumpuilemista.

Legenda on sen lisäksi kunnialtyönsä »City» ja »Georgia George»-muista bändin jäsenissä »Cheque Book»-joten kotoisin olivat Gary Brooker, Chris Copping ja B.J. Wilson ja johtajana Robin Trower. Piisi oli jo lähes tulvassa sähköistä Legend-soundia edustava, mutta ei vielä niin kypsä. Se ei tietenkään voinut menestyä, kuten eivät menestyneet myöhemmätään levytykset – ties mistä markkinointisyistä – vaikka ne vaikutusvaltaiset DJ:t ja lehtimiehet aikanaan yrittivätkin parhain voimin.

Uusi paripari joutui sitten seuraavalla vuonna 1970. Tässä vaiheessa oli Procol Harumille manageriksi David Knights päättämään levyty manageriksi ja perusti uuden bändin. Robin Trower vihjaasi asiasta »City»lle, joka tekikin Knightsin avustuksella sopimuksen Vertigon kanssa ja kokosi uuden Legendin. Soolokitaran tuli vanha Orioles-kamu Mo Witham, bassoon John Bobin ja rumpuihin Bill Fifield. Tuottajanaan Tony Visconti bändi levytti albumin, joka edeltäjänsä tavoin oli nimeltään vain »Legends», mutta joka kansikuvansa johdosta tunnetaan paremmin nimellä »Red Boots». Stiff-kokoelma tarjoaa siltä seitsemän piisiä, jotka osoittavat

MICKEY JUPP – lokaali legenda poseeraa kuurisiin edustalla

The legend of a Legend

miten maanmainiosta musiikista tämän unohdetun klassikon kohdalla on ollut kyse. Musiikin kestävyys osoitukseksi katson sen, että vielä montamonta vuotta myöhemmin olen muistellut kaiholla, miten kerran kuulin itonaisen, riemukkaan »Cross Countryn» silloin aikanaan radiossa ja olen sen jälkeen halunnut kuulla sen uudelleen — ja nyt kun kuulen sen, en voi olla soittamatta sitä kerta toisensa jälkeen, yhä uudelleen ja uudelleen. Kirkkaan terävä Withamin kitara aloittaa, sitten mukaan tulevat jyrkästi poukkoava Bobinin basso ja ennenkaikkea nuo maagisen kepeät/vahvat Fifieldin rummut. Juppini ääni ei ole nimenomaan tässä piisissä vahvimmillaan, mutta sen vaivaton letkeys tehoaa — samaten kuin muiten jäsenten taustalaulu, jonka käytössä Legend poikkeaa lähes kaikista vastaavista bändeistä. Legendin kokonaislaulusoundin oppii tunnistamaan parin piisin jälkeen: siinä on jotain viiskymmenlukumaista, mutta yhtä lailla beatlesmaista.

Soiton, laulun ja sävellysten toimiessa täyteläisimmillään Legend tosiaan on melkoinen R&B:n, soulin, rockin ja folkien yhdistelmä. Tuon yhdistelmän koostumus vaihtelee: »Lorraine» on ehkäpä »soul-tyyliin esitetty pop-ballad», kun taas erään levyn kauneimmista melodioista ja laulusuorituksista sisältävä »Five Years» voisi olla vaikka »bluesahtava folk-sävelmä», johon omaa tunnelmaansa tuovat vahvasointiset akustiset kitarat ja sievä syntetisaattoriiffi. Piisi vaikuttaa myös siksi, että Juppintuntu tosiaan laulavan omasta elämästään tosissaan: »How do you say goodbye to five long years of your life? / How do you say so-long to the woman to be your wife? / No, I can't do it, baby! / The feeling's still too strong! / Someday maybe — but right now it seems so wrong...» ja esitys tosiaan särkee sydämessä. Mutta Jupp osaa tehdä myös varsin vakuuttavia leikkisiä lauluja, kuten »Anything You Do», jossa hän ylittää kultaansa kivoilla sanaleikeillä ja keinahtelee omintakeisen funkrockin tahdissa. Piisissä voi sanoa olevan esimerkiksi runsaasti James Brown-vaikutteita (varhaiselta kaudelta), mutta tässäkin tapauksessa erilaiset pikku niksit ja etenkin taustalaulu luovat jälleen ihan oman fiiliksensä.

Juu, muutkin »Red Boot»-piisit ovat erinomaista, joten olisipa hauska kuulla tuo levy joskus kokonaisuudessaan. Muistan nähneeni sitä alennusmyynneissä, joten kyllä nyt harmittaa, kun en sitä ostanut. Bändin toisen albumin nimeltä »Moonshine» minä omistan, mutta siitä ovat Jupp ja muut asiantuntijat sanoneet, ettei siinä ollut enää samanlaista täyteläisyyttä mukana. Tuota väitettä en nyt pysty todentamaan, koska levy tuntuu hävinneen johonkin kokoelmani tuntemattomiin syövereihin. Stiff-kokoelma tarjoaa tuon levyn, jolla Bill Legendin korvasi Bob Clouter, piisejä vain kolme ja ne tuntuvat kyllä miellyttävän siinä kuin »Red Bootin» piisitkin. Esimerkiksi avauspiisi »Shine on My Shoes» on juuri niin ilkeää ja kovaa R&B/funk/rockia, että voi kuvitella Wilko Johnsonin kuunnelleen sitä korva tarkkana oppia saadakseen — Jupp väittääkin Wilkon joskus seisseen silmät pystyssä ihastelemissa Mo Withamin kitarointia ja kyllähän Mo on erinomainen, joskin eri tavalla kuin Wilko. Mainitussa piisissä on yksi noista Juppini pikku sanoitusväläytyksistä, jotka antavat hänen musiikilleen lisäarvoa: »They used to call me Sunshine, now they call me by my

name» laulaa tämän piisin murheenmurtama — laulusuoritus on muuten taas musertavan pureva ja sielukas — kun taas niinsanottua hipster-imagoa kuvaileva »Captain Cool» päättyi johtopäätökseen »Ain't we all the same, didn't we all go to school? Everybody likes to think they're Captain Cool!», minkä jälkeen kappale päättyy juppimaiseen »rolling piano»-kuvioon nimeltä »Ausfart». (Se on muuten saksaa ja siitä tuli mieleen Kurtaal Flyersin nimen alkuperä: Southend oli aikanaan yksi Englannin suosituimmista kylpyläkaupungeista, kylpylötien malli otettiin Saksasta ja siellä näitteen terveys- ja viihdelaitosten eräs muoto oli nimeltään kurtaal — suomeksi vaikkapa »kuuriala» — ja niinpä Southendin kylpylä/huivikeskus oli nimeltään Kurtaal ja siitä otti tuo bändi nimensä ja sen edustalla on myös Mickey Jupp poseeraillut.)

Okei, »Moonshine» jälkeen Legend sitten hiipui pois keikkojen ja yleisen kiinnostuksen vähyyden takia, mutta ennen tuota säällintävää tapahtumaa bändi teki vielä singlen »Don't You Never». Sattumalta minä olin vuosikautia sen onnellinen omistaja, kunnes minusta tuli sen onneton omistaja, sillä olin soittanut sen ennenpikkä puhki diskoissa ja kotosalla. Onneksi sekin on tällä kokoelmalla mukana hienona soitukseksi siitä kuinka makoisin meiningin saavat aikaan todelliset musiikin ymmärtäjät ja taitajat. Piisi on aivan älyttömän vaivatonta kompini, purevien kitaroiden, letkeän soololaulun, hulpuvan taustalaulun ja muiden pikku jippojen etenemistä kohti lempeän intensiivistä tyydytystä. Meinaan, että esimerkiksi Rolling Stones on uudella singlellään »Miss You» luonut samantapaisen, hienon valkoisen & mustan musiikin modernin yhdistelmän, jossa rock ja funk kohtaavat, mutta kyllä »Don't You Never» on silti vielä persoonallisempi ja oivaltavampi erilaisten hykerryttävien vaikutteiden synteesi. Tämä on niitä piisejä, joiden ansiosta eräät Juppini keuhjat ovat äityneet puhumaan hänestä »valkoisena Chuck Berryinä» tai »todellisenä bluesin isänä» (!).

Kehuilla ei elä ja niinpä Mickey on vuodesta -72 lähes näihin päiviin saakka hankkinut pääasiallisen eläntonsa soittinympäryään Southendissa ja soittelut pääasiassa harrastuspohjalta. Legendin hajottua — ennen lopullista loppua oli tosin vielä yksi kokoonpano, jossa rumpuja soitti sitemmin Rick Wakemanin hommiin päätynyt Barney James — Mickeyllä oli lyhyt puolivillainen kehitemä nimeltä Kilroy, josta ei muuta tiedetäkään. Joskus näihin aikoihin Mickeylle soitti myös eräs Mick Green ehdottaen yhteistyötä — tämä oli niitä aikoja, jolloin Greenin silloinen Shanghai-bändi etsi vielä toimivaa kokoonpanoa ja Pirates oli vain ikivanha muisto — mutta Juppia ei kiinnostanut vakinainen keikkailu. Ja olisihan se muutenkin ollut vähän liian paksu juttu: Jupp ja Green samassa bändissä... huh! Mitähän siitä olisi tullutkaan?

Vuodesta -75 mennessä olivat kotiseudun uudet kyyvit mainostaneet Mickyä sen verran, että hän uskaltanut taas lyhyeksi jääneeseen kokeiluun, josta hän yltyi rakentamaan peräti 11-miehisen. Laulajia oli hänen lisäksi neljä — joista Bob Fish siirtyi sitemmin Dartseihin ja menestykseen — ja rytmisektiossa oli mm. vanha tuttu rumpali Bob Clouter ja kitaristi Pete Zear, jotka sitemmin ovat soittaneet Southendin nuorinta R&B-polvea edustavan

huuliharpisti Lew Lewisin (ex-Eddie & Hot Rods) kanssa. Moisen kokoonpanon ylläpitäminen pubien ja klubien keikkaliskoilla oli kuitenkin ylivoimainen tehtävä legendallekin ja niin Jupp-rintamalla syntyi pian taas hiljaisuus aina vuoteen -77 asti.

Viime vuonna vanhat Procol-tutut astuivat jälleen voimallisesti kuvaan. Sanoittaja Keith Reid ryhtyi hänen managerikseen ja tuossa vaiheessa Procoliin kosketinsoittajaksi tullut Pete Solley (ex-Paladin/SNAFU) tuottajaksi. Syntyi Aristale single »Nature's Radio», joka päättää ansiokkaasti Stiff-kokoelman. Sillä oli soittajina mm. Solleyn entisiä SNAFU-ystäviä, mutta mitkään edellämäinistä nimistä eivät pysty antamaan mitään viitteitä singlen musiikillisesta leimasta — sillä sen ilmiselvinä päällimmäisinä piirteinä olivat Bee Gees-vaikutteet ja nimenomaan 60-luvun Bee Gees-vaikutteet, eivätkä nämä nykyiset diskosoundit...

»Nature's Radio» oli hyvää jatkoa Juppini sarjalle eloisaa pop-musaa, mutta eihän se tietenkään saanut mitään mahdollisuuksia menestyä. Joittenkin mielestä Jupp oli kuitenkin osoittanut vuosien mittaan kykynsä niin vakuuttavasti ja pitänyt kynttiläänsä kuitenkin niin vakana alla, että jotain oli vielä kerran yrittävä. Stiff Recordsin ihmiset, joilla on kiinteät yhteydet Southendin/Canvey Islandin suuntaan Feelgood-ym. assosiaatioiden ansiosta, päättivät ostaa Vertigo/Phonogramilta ja Bell/Aristalta oikeudet tämän kokoelman piiseihin sekä tarjota Mickeylle myös tilaisuuden tehdä uusia levytyksiä. Niitä onkin lähiaikoina luvassa joko Nick Lowen tai jonkun Procol-miehen tuottamana. Procol-yhteys toimii nyt taas myös Juppini bändissä, sillä ko. joukkion vihdoin ja viimein hajottua päätti kitaristi Mick Grabham lyöttäytyä yhteen kaimansa kanssa. Rytmisektionaan basisti John Gordon ja rumpali Ron Telemaque on Mickey Jupp Band toiminut äskettäin lämmittelybändinä Elvis Costellon Englannin-kiertueella. Ties mitä tulevaisuus tuo tullessaan. Toivotaan, että jotain kiva. Mies itse ei suuria odotuksia elättele, mutta tuntuu edelleen nauttivan soittamisesta: »I am enjoying getting up and playing and shouting my head off again», hän totei äskettäin Sounds-lehdessä, kun taas kolme vuotta sitten NME:ssä hän puki saman asian näin: »I like playing good and loud. I'll go up there and have a good time. That's what it's all about... having a good blow...» ja eikös se noin olekin?

Ohhoh, olenpas taas jaaritellut varsinaisen »levyarvostelun». Onneksi keuhat ja muu sanotava alkavat loppua (tai ei nyt ihan — mutta rajansa kaikella), joten teenpä samoin kuin Max Bell aikanaan NME-jutussaan ja siteeraan tähän erästä Mickey Juppini mainiosta piisistä. Se on nimeltään »Cheque Book» ja se menee justiainsa näin: »I heard my mama and papa talkin' / They had some words to say: / »Let's see you get out!» / I said I'm leavin' anyway / I've made some money playing this here guitar / Filled in a form and went and bought myself a car / Got my cheque book, baby... / I've been here for so long, I'm sick of this old town / I ain't getting younger and it's time I got around / I wanna go some places I ain't seen before / When I turn that corner, mama, you won't see me no more / I got my cheque book, baby, got my bags all packed / If you're comin' with me, get in the motor / Throw your suitcase in the back!» Miehen puhetta. WALDEMAR WALLENIUS